

79

**Závod bratra Šivy, Javorná, oldskauti
v Berouně...**

XXII. RO NÍK

Únor 2018

Obsah

Obsah.....	2
Závod bratra Šiwy	3
Přespání vlčat v klubovně a výprava na Jindřín	3
Javorná světlušek a vlčat.....	4
Víkendovka oldskautů v Berouně.....	6
Spaní v klubovně skautek a skautů	9
Čajovna pro Lucinku.....	10
Pohádka o hradu Skála.....	10
Skauti v Horní Bříze	11
FLASTR 2018 – POSTGRADUÁL.....	12
Výlet do bazénu	13
První roverská akce	13
Výprava Javorná.....	13
Základna Lomeček – jak šel čas.....	14
Vánoční výprava skautek	16
Štědré dopoledne vlčat.....	17
Betlémské světlo.....	18
Vánoční výprava skautů	19
Tříkrálová sbírka 2018.....	19

Závod bratra Šiwy

První říjnovou sobotu se konal v Plzni tradiční skautský závod Stopou bratra Šiwy. A jelikož jsme museli od minulého Svojsíkova závodu vylepši reputaci našeho oddílu, a přece nenecháme vítěznou trofej putovat k nějakému plzeňskému středisku, tak jsme přihlásili dokonce dva skautské oddíly. V rámci přípravy jsme se sešli již v pátek večer v klubovně, kde byl připravený zábavně vzdělávací program se zaměřením na následné závody. Čas utekl jako voda a ráno přišlo děsně brzy. Čas odjezdu vlaku do Plzně byl sice krutý, ale všichni vstávali kypící energií a plni očekávání, takže jsme za pár chvil seděli v útulném předrevolučním vozu druhé třídy státního dopravce ČD. Nikoho snad ani nepřekvapilo permanentně otevřené okno a rozbité sedačky. Proto byla plzeňská MHD příjemným zlepšením. Také jsme museli hned klukům slíbit, že když vyhrají, tak na zpáteční cestě budou moci jet v „kloubu“. Na místo závodu jsme dorazili jako jedni z prvních. Zapsali jsme se a čekali. V průběhu čekání se k nám připojila vlčata a světlušky, a tak se příchovické zastoupení rozrostlo. Následoval nástup a již všichni spěchali k rozpisu startu, kde čekali tři borci vyhazovači a nekompromisní pan startér. Popřáli jsme našim skupinkám hodně štěstí a doufali jsme v dobrý výsledek. Závod utekl jako voda a již čekáme na vyhlášení. Nervy tečou, sem tam do naprostého ticha jen zašteká pes či se rozezní motor starého favoritu se svátečním jezdcem za volantem. Už je to tady, přichází pořadatelé. I zvuk motoru utichá, jak všichni napjatě čekají rozhodující verdikt. Tak, nebudu vás déle napínat, v kloubu jsme opravdu zpátky jeli. Obsadili jsme krásné páte a první místo. Rychlé špunty tekly proudem a s pocitem vítězství a putovním pohárem jsme vyrazili k domovu.

ZZ

Přespání vlčat v klubovně a výprava na Jindřín

Se začátkem školního roku, a tím pádem i roku vlčáckého, přibyla v naší smečce spousta nováčků. Během zářiových schůzek si zvykali na nové prostředí a kolektiv a už bylo načase podniknout něco většího a dobrodružnějšího.

V pátek 22. září večer jsme se tedy sešli v naší klubovně, a to v opravdu hojném počtu. Neotáleli jsme a hned jsme se pustili do několika pohybových her. Jakmile se setmělo, byla vlčata rozdělena do skupin, které měly za úkol hledat zašifrované zprávy po Příchovicích. Někdy bylo složitější zprávy najít než je rozšifrovat, ale všechny skupiny to zvládly bez větších obtíží.

Z rozšiřované zprávy se vlčata dozvěděla, že je něco čeká na svaté Anně. To, co na ně čekalo, byl oheň, Kapitán, Já a rozdávání stezek a nováčků. Poté jsme se už přesunuli do klubovny, kde si vlčata připravila místa na spaní a usnula u promítané pohádky.

Druhý den ráno se vlčata probudila už v půl sedmé, a tak jsme se všichni nasnídali a uklidili jsme klubovnu. Pak už nám nebránilo nic v tom, vydat se na Jindřín- kopec nedaleko Radkovic, kde se měl podle Ády skrývat skřítek Škarohlíd, který za sebou nechával stopy a úkoly. Vlčata se se všemi úkoly vypořádala a v cíli na ně čekala sladká odměna. Pak už jsme si jen opekli buřty a vyrazili jsme zpět do Příchovic a následně každý domů.

Štěpán

Javorná světlušek a vlčat

Pátek

V pět hodin jsme stáli s krosnami na přeštickém nádraží, 34 dětí spolu s vedoucími (Koza, Sůša, já a vrchní kuchař Panda). Usedli jsme na předem rezervovaná místa ve vlaku, který zahoukal a dal se do pohybu. Z okna byli vidět mávající rodiče.

Na nádraží v Klatovech jsme si odložili krosny a vyčkávali na předem objednaný autobus, který tu již na nás měl čekat. Čekali jsme 5 minut, 10 minut, 20 minut. Až Koza zavolal, jestli na nás náhodou nezapomněli. Po zhruba 40 minutách byla vidět světla mezi stromy našeho autobusu. Děti do něj naskákaly a jeli jsme na základnu Bílý orel.

Než dorazíme na místo, tak jsem si chtěl dát „šlofíka“, jenže v autobusu plném dětí to bylo takřka nemožné. Byly hrozně zvědavé, kdy už budeme na té chatě.

Autobus nás vyvezl až nahoru před chatu. Ubytovali jsme se a dali si večeři z domova. Pak následovalo uvedení do etapové hry „Cesta kolem světa“. Nejprve jsme rozdělili

děti do týmů, pak následovala 1. hra- poznávačka.

Ještě před spaním čekala cestovatele kolem světa noční hra.

Sobota

Ráno si všichni sbalili věci potřebné na výpravu v okolí chaty. Někteří se nezládli sbalit na první pokus. Byli i tací, kteří to nezládli ani na tři pokusy. Přes noc napadal sníh, ale všichni byli dobře oblečení a nikdo si nestěžoval, že by mu byla zima. Když jsme vyrazili, tak se k nám přidal Štěpán (nebo Vojta či Chobot).

Cestou čekalo světlušky a vlčata pár etapových her. Jako první zemi navštívili děti Čínu. Zde měly za úkol postavit z kamenů co nejvyšší a zároveň nejdelší hradbu. Následovala Austrálie, kde skákaly v pytlích určenou trasu na čas.

Cestu jsme si zkrátili, protože se stahovala mračna. Občas bylo slyšet, že někoho bolí nožičky, ale všichni jsme došli do chaty včas, než začal pršet sníh. V chatě byly zbývající hry, při nichž děti navštívily Jižní Ameriku a evropské státy (Francii, Holandsko, Švýcarsko, Itálii). Po nich už následovalo vyhodnocení.

Neděle

Poslední den nás čekalo balení a uklízení chaty. K obědu byly špagety, na kterých si všichni pochutnali.

Po obědě jsme si vzali krosny na záda a sešli dolů z kopce k silnici, kam přijel autobus. Zavezl nás do Klatov na nádraží. V hale jsme čekali na vlak do Přeštic. Největší pozornost dětí měly automaty, od nichž jsme je při odchodu nemohli odlákat.

V Přešticích na nádraží si každé dítě našlo své rodiče nebo rodiče své dítě. Všichni se jistě těšili, že za rok pojedeme zas.

Kapitán

Víkendovka oldskautů v Berouně

26.10. - 29.10 2017

Tyhle podzimní prázdniny jsme se rozhodli strávit v Berouně. V jeho blízkém a přesto nádherném okolí.

Ve čtvrtek odpoledne jsme se sjeli na dvorečku místní fary, našeho nocležiště na příští 3 noci. Zprvu úžasná poloha v centru Berouna (přímo na náměstí) se později už tak úžasná nejevila. Na faře nebylo možné parkovat auta, stejně tak jako v celém Berouně. Všechno totiž měli zpoplatněné. I o víkendu! A tak jsme auta přesunuli do nejbližšího parkovacího domu.

Pátek jsme chtěli věnovat celodennímu pěšímu výletu. Ráno jsme trochu zaváhali, zda nezměnit plán - dvorek plný louží a vytrvalý déšť nám neudělal radost, asi tak hodinu jsme váhali, ale pak Kulka razantně prohlásila, že za další hodinu je po dešti a pak už pršet nebude! Říká to prý její chytrý mobil. A protože my jsme chytrý taky, vzali jsme si pláštěnky a deštníky a vyrazili. Směr - Tetínské skály. Výšlap od Berouna byl mokrá, kluzký a bahnitý. Stále pršelo, pršelo vlastně celé dopoledne. Ale stálo to za to! Pohled do údolí Berounky a vlak uhánějící vedle ní byl super. *(foto č.1)*

Pohled z Tetínské skály na Berounku

Po svačince jsme se vydali lesem ke známé tramské osadě Koda, prošli jejím „Údolím děsu“ se stylovými chatičkami (pořád stejnými, jako když jsem tam šla před 22 lety). Zašli jsme i do Kodské jeskyně - známé tím, že v ní bydlel člověk jeskynní. „Údolím děsu“ jsme prošli až do Srbska, kde jsme si dali pořádný oběd. Pak nás čekala už jen cesta zpět. Podél Berounky, hezky vedle řeky, na druhé straně koleje a houkající lokálky, kolem skály, na řece labutě... Romantika jak má být! V lomu Alkazar nám Kamil s Míšou ukázali štoly se zimujícími netopýry (foto č.2), prošli jsme si celý labyrint chodeb. Část výpravy si ještě zkusila vylézt na stěny Alkazaru. To nás trochu zdrželo a do Berouna jsme vcházeli za tmy.

Spící netopýři

Sobotu jsme věnovali Solvayovým lomům – tento den tam slavnostně zakončovali sezónu a program vypadal slibně. Auty jsme popojeli do Svatého Jana pod Skalou. Pěší výstup na skalní útes nás pěkně zahřál, rozhodně víc než studené párky v Solvayových lomech. A to nebylo všechno. Nevěřte slibům a vyhněte se nerudným strojvůdcům. My to neučilnili... a nesvezli jsme se ve vláčku! Zklamání organizátory i počasím jsme se vrátili do Sv. Jana pod Skalou a náladu si částečně spravili obědem. Předčasný návrat do Berouna někteří využili k návštěvě Aquaparku, někdo šel na procházku města, někdo do pivovaru.

A byla neděle. Ježíš je vzkříšen! (*to a podobné nápisy jsme viděli každé ráno po probuzení, vždyť jsme spali na faře ☺*) My kupodivu také a moc jsme se těšili - dnes nás čeká prohlídka podzemí pod Velkou a Malou Amerikou. Bohužel se jí nezúčastnili všichni, někteří po bazénu onemocněli, a tak jsme se se 2 auty rozloučili a vyrazili na Ameriky. Cestou jsme objeli pár vyvrácených stromů od noční vichřice, ale protože stále silně foukalo, ani na Americe jsme se dlouho nezdrželi. Pokochali jsme se rychlým pohledem, udělali pár fotek a hurá do podzemí. Vyfasovali jsme helmy, vyslechli krátkou přednášku o vzniku lomů a těžbě v nich a hurá do chodeb. Průvodce nás upozornil na zimující netopýry - pšššt, ať je nevbudíte - a pak už jsme se ponořili do podzemí. Viděli jsme lom Mexiko, naprostou tmou, když průvodce zhasnul baterku, slyšeli naprosté ticho - ano, i to se nám podařilo ☺, prolezli si postranní podzemní chodby a došli až na Malou Ameriku (*foto č.3*). Vlastně ještě o kus dál. Vyslechli jsme si legendy o Hagenovi, rozloučili se se spícími netopýry a vydali se nazpět.

Pohled z podzemní chodby na Malou Ameriku

Další víkendovka, která se i přes tu vichřici a dešť náramně povedla!

Bop

Spaní v klubovně skautek a skautů

Prvního listopadového pátečního večera se v naší vyhřáté klubovně sešlo mnoho skautek, množství skautů a nemnoho vedoucích. Po krátké instruktáži ohledně místa na spaní (35 karimatek vytvořilo v klubovně dočasnou podlahu) mohl začít program.

Skautky a skauty čekal večer plný aktivit a her zaměřených na seznámení se se členy druhého oddílu. Nejprve při hře s novinami poznali svá jména, poté spolupracovali ve smíšených skupinkách na vysvětlení daného tématu pantomimou. Dále následovala pozdní večeře, která nasýtla prázdné žaludky a osvěžila mysl a dobrou náladu. Všechny totiž čekala noční hra, začínající však velmi nevinně. V jedné velké skupině vyrazili skauti a skautky směrem na Ticholovec. Po krátké chvíli je však čekalo nemilé překvapení. Každý si vylosoval jeden hendikep, který je omezil na další cestě. Někdo například nemohl používat ruku nebo nohu nebo měl šátek přes oči, ale celá skupina musela pokračovat dále k lesu, silnější pomáhající slabším. Jak už to ale v životě bývá, ti, kteří nestačí tempu života, skončí ve spárech Smrti. Proto celou skupinu pronásledovala Smrt, která si brala životy těch, kteří nestačili tempu života nebo se jim nedostalo od velké skupiny pomoci. Aby to skautky

a skauti neměli tak jednoduché, po chvíli se k prvnímu hendikepu přidal ještě druhý a cesta vedla dále k lesu. Na kraji lesa však nešťastníky čekalo osvobození. Po zhodnocení smyslu a průběhu hry se vrátili zpět do klubovny.

Tam je však nečekal příliš dlouhý odpočinek, neboť po chvíli byli skauti a skautky probuzeni z polospánku a vydali se do Přeštic. Zde je čekala noční městská hra s názvem Labyrint. Účastníci byli rozdělení do sedmi skupin a jejich cílem bylo najít cestu ven z ohromného labyrintu ulic a uliček. Místo

východu z labyrintu popisovala zašifrovaná zpráva, jejíž jednotlivá písmena byla ukryta u otázek rozmístěných na různých místech v labyrintu. Skupinky navíc tížil časový limit, ve kterém bylo možné z labyrintu uprchnout. Skautky a skauti urputně bojovali jak s otázkami a časovým limitem, tak i s mírnou zimou, vlastní únavou a občasnými neshodami uvnitř skupinky ohledně dalšího postupu. Nakonec se všem skupinám s mírnou pomocí průvodců labyrintem podařilo najít cestu ven, a tak se všichni vrátili zpět do klubovny unavení, někteří i se smíchem.

Ráno a dopoledne dalšího dne proběhla již jen snídáně a úklid klubovny. Před obědem se všichni spokojeně rozešli do svých domovů, seznámili se svými vrstevníky a vrstevnicemi a obohaceni o nové zkušenosti.

Čajovna pro Lucinku

Čajovnu jsme uspořádaly 25.11. 2017 za účelem vybrání peněz pro nemocnou Lucinku, která trpí mozkovou obrnou s epileptickými záchvaty. Když jsme celou akci plánovaly, nedoufaly jsme ve velký úspěch, ale byly jsme mile překvapeny. Nakoupily jsme různé druhy čajů a doma upekly různé zákusky. Vše jsme potom přinesly do klubovny, kterou jsme vyzdobily. Lidé chodili tak nějak postupně, takže se nestalo, že bychom nestíhaly obsluhovat. Vše bylo zadarmo a lidé mohli přispívat dobrovolnou částkou do kasičky. Vybraly jsme celkem 5 611 Kč, které jsme poslaly Lucince na účet a věříme, že jsme jí tím trochu pomohly. Chtěly bychom poděkovat všem, kteří přišli a přispěli. A doufáme, že další čajovnu navštíví ještě více lidí.

Sabi

Pohádka o hradu Skála

Bylo nebylo, 23. září roku 2017, podzimní rovnodennost, krásný slunečný den. Nedlouho po poledni mířil lesem k hradu zvláštní průvod s nevěstou a ženichem, aby na Skále spojili dva rody v jeden. Na hradě Skála, který leží opuštěný hluboko v lesích, kam vedou hradní schody, po kterých chodili hradní páni naposledy v časech pověstí, hradní nádvoří a věže, ze kterých zbylo jen několik zdí porostlých kapradím. Snad jen díky ceduli s historickým nákresem a fantazii si lze představit, jak to asi na Skále vypadalo, kdo a jak tam asi tehdy žil. Věřte nebo ne, ten den pověsti ožily. Zaznělo troubení rohu a nádvoří vyjel na svém statném koni rytíř se svou družinou. Kdysi bohatý

hradní pán ze Skály, kterému byly asi rytířské vlastnosti trochu cizí, a tak byl za trest oběšen a zaklet, aby i jako neživý se svou družinou přebýval stále na hradě a hlídal jej před těmi, kdo by se snad opovážili rušit klid lesa, hradu i podhradí. Ten den jsme to byli my, náš průvod lesem prý vyplašil všechnu zvěř. Když není dost zvěře k lovu, bývá hlad, a tak ženich s nevěstou museli družině střílet alespoň jednoho králíka pomocí luku a šípů. I když králík vůbec neutíkal (protože byl vycpanej ☺), nebyl žádným z mnoha šípů ani malinko trefený, tak prý si ho hradní družina raději uloví sama. V lovu jsme propadli, ale co, v pohádkách také bývají úkoly tři. Druhý úkol, rozdělání ohně byl oproti prvnímu hračka. A ten třetí? Ten byl za odměnu - připít si s hradní družinou medovým mokem z velké číše na zdraví, štěstí a lásku. A že jste ještě neslyšeli o pokladu na hradě Skála? Opravdu tam je, hlídá ho rytíř s družinou a kousek z něj je teď i u nás doma, hradní pán říkal, že si z něj za odměnu kousek zasloužíme a představte si, dostali jsme plnou truhličku zlatáků, čokoládových i těch pravých. ☺

Pro nás to byl pohádkový den.

PS: Děkujeme všem oldskautům i statnému koni z hradní družiny za skvělé překvapení.

Manželé Strýcovi – Skřítkovi

Skauti v Horní Bříze

První prosincový víkend se uskutečnila víkendová výprava skautů s cílem v Horní Bříze. Zlí jazykové tvrdí, že byla špatná účast. Já bych řekl, že nebyla největší, ale špatná rozhodně nebyla. V pátek jsme se sešli v počtu deseti lidí i s vedením. Cesta překvapivě nebyla nudná, do Plzně jsme přijeli minus tři minuty před odjezdem vlaku do Horní Břízy kvůli výluce na trati. Po večerní rozcvičce jsme uháněli motorákem směr Horní Bříza přesně podle plánu. Páteční večer bych shrnul jako sled her zaměřených na komunikaci a neustálého příkládání. I když jsme topili jako o život, v noci stejně byla zima. Večer ještě dorazil Panda, takže jsme dosáhli maxima, co se týče docházky, bylo nás jedenáct. Ráno ovšem přišla první ztráta. Čára odváží Vaška kvůli zažívacím potížím. Po rozloučení vyrážíme na výpravu. Bereme útokem místní večerku a s o poznání těžšími batohy pokračujeme na Krkavec. Cestou zpátky jsme se ještě zašli podívat na místní keramičku a rychle vzali útokem další jinou večerku.

Zbytek soboty bych shrnul úplně stejně jako páteční večer až na další ztrátu, Šiška odjel koncertovat. Nedělní ráno jsme strávili úklidem a cestou domů. Celkové ztráty za tři dny se udržely pod třicet procent. Škoda je, že nás nenapadlo cestou zpátky využít rodinné jízdné. V Přešticích jsme skončili v poměru čtyři skauti na čtyři vedoucí.

Kulich

FLASTR 2018 – POSTGRADUÁL

20.1. naše klubovna hostila zdravotní kurz FLASTR 2018 - POSTGRADUÁL. Tento takzvaný doškolovací kurz slouží k obnovení kvalifikace Zdravotník zotavovacích akcí a absolventi zdravotního kurzu jím musí projít každé čtyři roky. Více než dvacet účastníků z celého kraje včetně Kikiny, Kozy, Pracha a Čáry se celý den pod vedením Skřítky věnovali jak teorii, tak praxi v oblasti poskytování první pomoci. Na závěr na ně čekala praktická zkouška a test. Všem se podařilo kurz splnit.

Výlet do bazénu

Dne 5. 11. 2017 jsme se s vlčaty vydali na výlet do klatovského bazénu.

Sraz byl klasicky na přeštickém vlakovém nádraží, odkud jsme dále pokračovali do již zmíněných Klatov. Vlčat se jako vždy na takovéto akce sešel hojný počet a nás jako dozorů taky. Po příjezdu do Klatov se odebíráme směr bazén a vlčata už netrpělivě vyčkávají příchod k bazénu.

V bazénu jsme celkově něco málo přes hodinu. První věcí, na kterou chce zamířit většina vlčat, je samozřejmě tobogán, ten je ale v provozu jen v určité časové úseky, a proto všichni volí svou cestu směr vířivka, divoká řeka nebo se jen tak plácát po bazénu. Po pro nás vcelku vydařené hodině odcházíme z bazénu. Já volím dřívější spoj, protože spěchám do Plzně na fotbal a ostatní se v poklidu vracejí směr Přeštice a potom už jenom hurá domů na oběd.

Langoš

První roverská akce

Ráno jsme se sešli na vlakovém nádraží. Jako vždy někdo přijel o chvíli později, proto si musel koupit jízdenku dodatečně a ano byl to Pepe. Po chvilce čekání přijel vlak a naše dobrodružství mohlo začít.

Poté co jsme dojeli vlakem ke Špičáku, jsme nasedli na kola a Špičák s radostí vyjeli... bylo to docela náročné, ale ta odměna, že můžeme sjet Špičák, za to stála. Cestou jsme viděli Čertovo jezero. Naše delší zastávka byla v hospodě, kde jsme doplnili ztracené síly, a odpočinuli si. Už nám zbývalo jen 40 km cesty. Všichni jsme dojeli v pořádku.

Výprava Javorná

Jako každý rok jsme s naší družinou společně se skautkami vyrazili na Javornou. Setkali jsme se na vlakovém nádraží v Přešticích cca 30 min před odjezdem. Než přijel vlak, tak jsme si povídali a čekali na opozdilce. Po příjezdu vlaku jsme nastoupili a usadili se. Když jsme dojeli vlakem do Klatov, tak jsme museli přestoupit na objednaný autobus, který nás bohužel vysadil pod chatou u silnice, takže jsme šli po tmě nahoru. Když jsme přišli na chalupu, nastěhovali jsme se na pokoje, zabydleli se a čekali na další pokyny. O chvíli později nás svolali naši vedoucí na program, na kterém jsme se rozdělili na 2 skupiny, a odešli jsme ven na louku, kde si každá skupina po louce schovala 2 vlajky, které jsme si navzájem kradli. Po skončení programu jsme šli celí mokří dovnitř a protože se blížila večerka, tak jsme šli pomalu spát.

Ráno po probuzení nám naši vedoucí oznámili, že jdeme na výpravu, a tak jsme si udělali jídlo na cestu a vyrazili jsme. Po chvíli cesty jsme dostali úkol rozdělat oheň jen z toho, co máme s sebou. Také jsme váleli sudy z kopce a hráli buldoka. Poté, co jsme ušli 22 km a přišli na chalupu, tak pro nás měly skautky připravené jídlo. Šli jsme se najíst a poté jsme měli chvíli klidu. Večer jsme poslouchali písničky a tak trochu litovali Majdu. V neděli ráno nás Pepa zase probudil, za což jsme ho měli velice rádi. Jako vždy jsme se šli najíst a pak následoval program zvaný olympiáda, po kterém jsme šli vařit oběd, ke kterému byla polévka a špagety.

Základna Lomeček – jak šel čas

Řada z vás už to možná zaznamenala, pro některé to bude naopak novinka. Po dlouholetém úsilí se podařilo našemu středisku získat do svého majetku chatku nedaleko našeho tábořiště na Drnovce – „u babčí“, po které jsme už nějaký čas pošilhávali. Vzhledem k umístění jsme ji pracovně pojmenovali Lomeček. Hlavním cílem bylo vytvořit zde zázemí pro letní tábory (lednice, mrazák, zdroj vody...), pro brigády za sychravého počasí, ale také jen pro víkendové oddílové výpravy do naší oblíbené lokality. Na mně je teď vás alespoň ve stručnosti informovat, co všechno se již událo, a co všechno se ještě bude muset udát.

Možnost získání chaty dlouhodobě blokovalo exekuční řízení, které bylo na objekt uvaleno. Věci se daly do pohybu na přelomu let 2015 a 2016, kdy byla chata insolvenčním správcem nabídnuta k prodeji. Pochopitelně jsme nelenili a zahájili jednání, které vyústilo v úspěšnou koupi. V této fázi nám vypomohlo junácké ústředí prostřednictvím daru z Fondu nemovitostí Junáka, který zčásti pokryl kupní cenu.

Uskutečnily se první brigády – vyklízelo se, čistil se pozemek od náletových dřevin. A v této etapě jsme narazili na komplikaci. Oplocený pozemek byl téměř dvojnásobně větší, než nám dle katastru nemovitostí přínáležel. Ani v tomto případě jsme nelenili a vstoupili do jednání s obcí Merklín, které okolní pozemky patřily. A úspěšně. Na tomto místě patří poděkování vedení obce i všem zastupitelkám a zastupitelům za velmi vstřícné jednání a příznivou kupní cenu. Nejenom, že jsme přikoupili tehdy oplocené pozemky, ale plochu ještě rozšířili a dali jí celistvý obdélníkový tvar s dostatkem prostoru kolem chaty. Celý tento majetkoprávní proces byl dokončen až na konci roku 2017.

Pro rok 2017 se nám též podařilo úspěšně žádat o dotaci u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR na kompletní výměnu oplocení. Ještě před realizací této akce jsme za pomoci těžké techniky rozšířený pozemek srovnali

a na sérii brigád vyčistili od dalších dřevin. Ještě do konce roku se pak podařilo zřídit novou elektrickou přípojku. V Lomečku je tedy nyní k dispozici elektřina, což značně usnadní další brigády a práce.

Tolik tedy k tomu, co se událo. A co se bude dít dál? Aktuálně jsme podali žádost o dotaci od Plzeňského kraje na realizaci vodního zdroje – studny. V případě úspěchu projektu bychom tedy ještě letos měli mít na základně k dispozici (věřme, že i pitnou) vodu. Zároveň se tvoří studie a projektová dokumentace na rekonstrukci samotného objektu (na toto jsme získali finanční prostředky prostřednictvím Skautské nadace Jaroslava Foglara). V současném objektu by tak měla vzniknout jedna větší společenská místnost s kuchyňkou. Přistavět by se mělo sociální zařízení a malá terasa. Realizace této rekonstrukce pochopitelně závisí na úspěšnosti postupného získávání finančních prostředků z dotačních a grantových schémat. Poslední výhledovou etapou je pak vybudování malého skladu na táborové vybavení, které není nutné po táboře vozit zpět do Příchovic.

Závěrem mi na tomto místě dovoluji, abych poděkoval všem, kteří se dosud na pracích na základně podíleli, ať už administrativně, anebo přímo na místě v akci při brigádách. Vážíme si vašeho času a úsilí. A vy, kteří jste o základně nyní slyšeli poprvé, nezapomínejte. Příležitostí k přiložení rukou k dílu ještě bude až až :).

ČÁRA

Vánoční výprava skautek

Ve středu 20. prosince se krátce po šesté hodině večerní sešla skupinka skautek a vyrazila směr Ticholovec. Všechny vesele povídaly a v lese jsme potkaly i trochu sněhu. Světla ubývalo a už za tmy jsme si vybraly menší stromek, ozdobily jej svíčkami a okolo nechaly jablka a další jídlo pro zvířátka. Společně jsme zazpívaly dvě koledy, sundaly svíčky ze stromku a vydaly se zpět. Někteří z nás se dokonce podařilo donést svíčku zapálenou až ke klubovně.

Tam už nás čekaly Ťapka a Zuzu s uvařeným čajem. Ohřály jsme se a ještě zbyla chvilka na popovídání u vánočního cukroví, které jsme si přinesly z domova. Rozdaly jsme si dárečky a každá skautka dostala krásný hrneček. V půl osmé jsme se rozešly do svých domovů a už nezbývalo než se těšit na Štědrý den a vánoční prázdniny.

Štědré dopoledne vlčat

Je chladné sychravé ráno. Teplota lehce nad nulou, aspoň že neprší. Kdyby v kalendáři nevisel list s datem 24. 12., řekl bych, že to spíš vypadá na začátek října. Ale počasí nepočasí. Štědré dny jsou většinou takové, jaké si je uděláme sami. Můžou být hezké i bez sněhu. A tak ráno stavím konvici na čaj, pomalu snídám, voda bublá, v termosce se válí pytlík s čajem a čeká na rychlé opaření.

V půl deváté máme sraz s vlčaty u klubovny. Jako každý rok. Vlčat je čím dál více, vůdců taky, počet psů zůstává konstantní (dva kusy díky Špuntovi) a letos přibily navíc i dvě ratolesti (mé a Rajčeho). Všichni tedy ťápeme směr svatá Anna, pak odbočíme doleva na Ticholovec a v Ticholovci doprava podél okraje až dojdeme do cípu lesa, který směřuje k Radkovicím. Vlčata zdobí stromeček jablky a mrkvi, zbytek žrádla ukládají do krmelce a na závěr přichází Kapitán s velkým pytlkem plným dárků. Vše vysype pod stromek, poté rozdáme prskavky, pár jich pověsíme na stromeček a spolu s rozprskáním první prskavky začneme zpívat koledy. Jedna koleda bohatě stačí, i s ní by dokázal náš sbor vyhnat všechny obyvatele lesa. Snad měly srnky a zajáci zacpané uši. Vlčata zvědavě pokukují po dárkách pod stromem a těší se, až Chobot začne nadělovat. Nadšení rychle mírníme pokynem, že všechny dárky se rozbálí až doma (nerad bych trávil další dvě hodiny uklízením obalů v lese).

Vlčata kupodivu poslechnou, dárky pokorně sklídí do batohů a můžeme pomalu vyrazit na cestu zpátky. Rajče opět nezklame a určí směr zkratkou přes pole. Díky tomu jsou všichni hnědí až po kolena. Ale co. Škola hrou. V lázních se všichni zastavíme na tradiční hru se schovaným batohem. Já s Rajčetem se hry už neúčastníme, ale pokračujeme s dětmi dál na Vojtěcha a domů.

Krásně započatý Štědrý den.

Inu Štědré dny jsou většinou takové, jaké si je uděláme sami!

Prach

Betlémské světlo

V sobotu třiadvacátého prosince se již před 18. hodinou u kapličky v Příchovicích vytvořil zástup lidí s lucerničkami, čekající na to, až si budou moci zažehnout i to svoje světylko z Betléma, které bylo pomocí skautů a skautek rozvezeno po celé naší zemi. Přišli, jak už bývá zvykem, velcí i ti nejmenší, nálada byla skvělá, pohodová, sváteční. Skautky a rangers rozdávaly dětem i dospělým perníčky, které upekly a nazdobily, podarovaly je také kalendářem nebo záložkou do knihy s motivem Betlémského světla.

Ať už zájemci o světylko zářící v jejich domovech na Štědrý den i ve sváteční dny přišli z Příchovic, z Přeštic i z několika okolních vesnic, bylo vidět, že si velmi rádi a už s tradicí udělali procházku v předvečer vrcholících příprav na Vánoce a popřáli si s námi i mezi sebou hezké svátky.

Za organizaci patří poděkování Borůvce, Miki, Ťapce, Kozovi, Kikině a skautkám dobrovolnicím.

Haník

Vánoční výprava skautů

Měli jsme sraz u klubovny v devět hodin a když se sešli všichni skauti, tak jsme vyrazili na Březník. Po cestě jsme potkali Šata na kobyle, jako každý rok. Když jsme došli ke krmelci, dali jsme jablka a mrkve dokonce i starý chleba do krmelce, aby zvířata měla co přes zimu žrát. Poté co jsme dali žrádlo do krmelce, došli jsme do našeho tábořiště. Tam jsme rozdělali oheň a opekli si buřty, rohlíky a někteří i chleba. Když všichni dojedli, zahráli jsme schovku a několik dalších her. Když jsme uklidili ohniště a obaly od jídla, vydali jsme se zpět ke klubovně. Odcházeli jsme kolem jedenácté hodiny a po cestě do klubovny jsme si zahráli ještě pár her. Všichni jsme došli v pohodě a zdraví.

Tříkrálová sbírka 2018

Světlušky a vlčata se v sobotu 6. ledna celý den potulovala po Příchovicích jako koledníci Tříkrálové sbírky. Počasí se nám povedlo, na leden bylo neobvyklé teplo. Zvládli jsme v rozdělení do skupin s třemi pokladničkami obejít všechny příchovické domy - dokonce s hodinovou rezervou. Odpolední skupiny si tak mohly zpestřit čekání na rodiče hraním her s Vojtou a Ádou v klubovně. Dopolední skupiny doprovázel Kostík, Kapitán a Borůvka.

Celorepublikový výsledek letošní tříkrálové sbírky je rekordní, vybráno bylo více než 114 milionů korun (v roce 2017 to bylo kolem 100,5 milionu korun), ve které je našich 12 889 Kč malou, ale nezbytnou součástí. Díky všem!!!

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4x ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skátek (skautky), Rajec (RR), Kiki (světlušky), Ára (skauti), Prach (vlčata), Laka (oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Pěšice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 28.2.2018 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>